

Cesta za *Blanford* *urialom*

Po úspešnom
završení prvej časti
loveckej odysey
v horách Khirthar
a v úrodnom
údolí rieky Hindus
mierime späť do
Karáčí.

PAKISTANSKÉ
DOBRODRUŽSTVO
POKRAČUJE

Vraciame sme sa na našu základňu – do Danishovho domu, ktorý sa nachádza v jednej z lepších štvrtí. Jej úroveň symbolizuje najmä vyšší počet ozbrojených strážcov a kontrolných stanovišť. Bývame na poschodí luxusne zariadeného sídla, v ktorom Danishova rodina vybuďovala priestory pre svojich hostí, slúžiace zároveň ako „muzeum“ trofejí. Oddelenie časti používanej rodinou od priestorov pre návštevy má aj iný dôvod. Hostia sa v duchu pakistanských zvykov nesmú stretávať v dome so ženami, to by znamenalo veľké faux pas. Pritom je však normálne, ak sa žena vyberie do mesta, či už s manželom, alebo bez neho, s odhalenou tvárou, v bežnom odevu, prípadne si len tak vyrazí s priateľkami. Zvláštnu zmes ortodoxných tradícií a silnejúcej emancipácie odštartovala viacnásobná premiérka Bénazír Bhutto. Už menej je u nás známe, že táto charizmatická vodkyňa zásadne zmenila dejiny Pakistanu a bola nesmierne obľúbená u prevažnej väčšiny obyvateľstva. Smrť v dôsledku atentátu z nej v očiach ľudí urobila martýrku, národ ju naďalej uctieva priamo ako sväticu a jej podobizne dodnes zdobia celú krajinu.

Aby sme neporušovali miestne zvyklosti, stačilo zavolať služobníctvo a dostali sme všetko, na čo sme si spomenuli, priamo do našich izieb. Keď sme schádzali dole na obed, schválne sme robili mierny hluk, aby každý vedel

Cesta za Sindh ibexom vedie surrealistickou krajinou, ktorú v minulosti vytvorila sopka.

o blížiacom sa „nebezpečenstve“ a mal čas ukryť sa. Istota je guľomet, v tomto prípade skôr všadeprítomný kalašnikov...

Pytličiť je nebezpečné

Oddych nám síce padol dobre, no keď trval už druhý či tretí deň, Ďuri začal byť nedečkavý a chcel odísť na lov čím skôr. Danish však dodržiava zásadu, že najlepšie je vyraziť až po priaznivých čerstvých správach od stopárov zveri. Ešte šťastie, že som mal pri sebe notebook a najmä som bol vyzbrojený trpezlivosťou nadobudnutou na predošliých výpravách po Ázii a Afrike.

Konečne prišlo očakávané hláse-

nie a skoro ráno sme sa vybrali smerom na severozápad, do provincie Balučistan. Mierime do hôr, kde žije *Sindh ibex*, ktorého som vám už predstavil, a *Blanford urial*. Tento vzácny druh divjej ovce je dosť podobný nášmu muflónovi. Má však menšie telo a tenšie tuľajky, patrí medzi najzriedkavejšie ovce na svete a obýva jeden z najmenej pohostinných kútov planéty. To všetko ho predučuje na to, že Ďuri a ja ho „nevyhnutne potrebujeme“. Cesta za urialom vedie zlou oblasťou, v ktorej sa neodporúča vystupovať z auta. Chvilkami dokonca cítime, že aj naši bodyguardi sú trochu nervózni. Počas štyroch hodín jazdy však nedošlo k žiadnemu incidentu. Odbočujeme z asfaltovej cesty k horám, ktoré vyzerajú ako chrbát gigantického prehistorického jaštera, a zastavujeme sa na krátku zdvorilostnú návštevu u náčelníka miestneho kmeňa. Starší muž, z ktorého už na prvý pohľad vyžaruje autorita, nás pohostí v akejsi obdobe nášho obecného domu. Danish mu najprv preukáže úctu malým praktickým darčekom, novučíckym samopalom čínskej výroby. Po zdvorilostných prejavoch nasleduje dlhá debata, ktorá sa očividne točí okolo zbraní, zveri, plánu lovu, zatiaľ čo my dvaja trpezlivo popíjame výborný čaj. Konečne prichádzajú miestni zverozrážcovia na motorákach a môžeme pokračovať v ceste. Stráženie zveri berú v Pakista-

Krajina poskytuje množstvo skrýš a miest na nocľah, napríklad aj pod skalnými prevismi v pieskovci.

ne maximálne vážne, veď príjmy z lovu sú vzácnym zdrojom financií pre celý kmeň. Ak by niekoho prichytili pri pytliačení, najmä mimo vlastného kmeňa, dostane príučku, ktorej detaily radšej nevediem. Výsledkom však je, že pojem pytliak - recidivista je tu celkom neznámy... Je hlboká noc, keď po niekoľ-

V diaľke sme spozorovali uriala, musíme sa k nemu nenápadne dostať.

Bolo mi ctou loviť so sprievodcom, ktorý dokonale poznal terén.

kých zapadnutiach do blata prichádzame na miesto, kde stavíme stanový tábor. Stany sú veľké, priestrané, na zem sa kladú hrubé koberce. Znova mám pocit, že sme sa vrátili do dávnych čias a k spôsobom, akými kedysi lovili maharadžovia.

Aby bol halal

Zavčas rána vyrážame do hôr. Po dlhej argumentácii sa mi podarilo znížiť počet členov nášho komanda na päť: jedného starého stopára a štyroch nosičov batožiny, pozostávajúcej hlavne zo zásob vody. Ďuri odchádza so svojim mužstvom opačným smerom ako ja. Miesto, kde žije urial, opäť pripomína povrch Marsu. Všade skaly, tentoraz však tmavosivej farby. Pieskovec sa ľahko rozpadáva nielen pôsobením času, ale aj pod našou váhou. Chôdza je náročná, miestami až nebezpečná. Žiaľ, pred naším príchodom výdatne zapršalo a zver je vďaka dostatku vody roztrúsená, vidíme len

jej stopy. Nájst' dobrého barana nie je vôbec jednoduché, navyše urialy sú extrémne plaché. Po asi trojhodinovom pomalom lezení, často prerušovanom sledovaním okolitých údolí, sme sa utáborili na obedňajšiu prestávku. Starý stopár po tpezrlivom pozorovaní zbadal – vďaka môjmu spektívu – jedného jediného uriala vo vzdialenosti asi dvoch kilometrov. Aj keď jeho rohy hodnotil ako priemerné, okamžite som sa rozhodol vybrať za ním. Neprišiel som sem predsa lámať rekordy, ale získať zážitky a spoznať novú krajinu. Stopár ma vedie šikovne, využívajúc konfiguráciu terénu. Po hodine prichádzame do posledného údolia, ktoré ma delí od miesta, kde sme videli uriala zaľahnúť. Baran sa prefikane utáboril na najvyššom možnom bode, odkiaľ mal výhľad na široké okolie. Je to typický zvyk divých oviec, ktoré sú mimoriadne ostražití a majú výborný zrak. Aj preto je ich lov taký náročný, a tým aj lákavý. Použiť základný

trik horského lovu – „dostaň sa nad neho“ – nám terén nedovoľí. Mám jediná možnosť: vyliezť na posledný hrebeň a strieľať asi na 250 – 300 metrov. Streleckú polohu musím zaujať tak, aby sa moja postava neobjavila na horizonte, to by bola okamžitá prehra. Posledné metre som vystupoval najprv štvornožky, ku koncu sa už plaziac, no podarilo sa mi nepozorovane dostať na planinku, odkiaľ som ho dobre videl. Hoci ma určite nezbadal, predsa sa mu niečo nezdalo, pretože neustále pozeral mojim smerom. Ležal na brucho a z mojej pozície by sa dalo strieľať iba na „štich“, čiže na hrudník. Ako vedia všetci skúsení lovcia, táto časť tela predstavuje malý cieľ a riziko poranenia

zveri je príliš vysoké. Preto som sa rozhodol vydržať, kým sa baran nepostaví. Ale jemu sa tam ležalo veľmi pohodlne. Uplynulo vyše hodiny. Slnko páľilo stále silnejšie a kamienky ma tlačili úplne všade. Uvažoval som, či by predsa len nebolo dobré skúsiť tú riskantnú ranu. No uvedomil som si, čím všetkým som prešiel, kým som sa ocitol na tomto mieste, a čo by znamenalo poranenie zveri a jej strata. A tak som čakal a čakal, až sa znenazdania baran zodvihol a otočil bokom, pripravený na odchod. Zaznel výstrel z mojej pušky. Vďaka diaľke bolo dobre počuť dopad strely a on sa stratil za horizontom. Bol som si istý, že ranu dostal tam, kde mal. Plní optimizmu sme sa ho vybrali

Samopaly sú v Pakistane bežnou súčasťou života ako u nás mobilný telefón.

Pri chutnej večeri v tábore do noci rozoberáme čerstvé zážitky.

dohl'adávať. Veru, ovce sú všeobecne tvrdé na ranu, a môj 35 kíl vážiaci urial aj napriek čistej komorovej rane prešiel viac ako 70 metrov. Hoci baran už bol dávno mŕtvy, sprievodca sa nedal ani za svet prehovoriť, aby mu hrdlo ešte rituálne nepodrezal. Podľa moslimských tradícií je iba takto „zabitá“ zver *halal*, čiže vhodná na konzumáciu pre veriacich. Pri sledovaní rituálu som si pomyslel, že môj preparátor sa tomuto

Hoci ma určite nezbadal, predsa sa mu niečo nezdalo, pretože neustále hľadel mojim smerom.

ich zvyku ani trochu nepoteší, no nebolo by fér pripraviť sprievodcov o možnosť pochutiť si na zaslúženom úlovku. Ešte pár záberov na zvečnenie tejto chvíle a vydávame sa späť do tábora. Večer sa vrátil aj Ďuri, žiaľ, tentoraz bez úlovku.

Ibexy vo výšinách

Na druhý deň som sa venoval predpreparácii trofejí. Dobrá rada znie, že ak si nie ste stopercentne istí, že ju vykonáva odborník, je najlepšie urobiť to osobne, alebo aspoň byť pri tom a kontrolovať celý proces. Ušetrí vám to mnoho sklamaní a nepríjemných prekvapení.

Neskoro popoludní sme sa vybrali vyššie do hôr. Zatiaľ čo urial uprednostňuje nižšie položené kopce na úpäti hôr, za ibexami sme museli liezť riadne vysoko.

Neľutujem, že môj ibex musel po ulovení podstúpiť aj rituálne usmrtenie...

Boli sme pripravení ostať tam aj niekoľko dní, a tak sme našu družinu rozšírili o ďalších členov.

S blížiacou sa tmou sme sa rozhodli prenocovať v jednej z nespočetných jaskýň. Erózia vytvorila v mäkkom pieskovi väčšie či menšie jaskyne a perfektné úkryty. Až keď človek na vlastné oči vidí podobný prírodný jav, začne chápať, že vrchy ako tieto sú s ňou stvorené na skrývanie pred nepriateľom a vedenie gerilovej vojny. Ešte pred pár rokmi tu však žili aj leopardy a gepardy.

Noc bola teplá. Zavčasu som si ľahol na lôžko pod skalným previsom a počúval debatu mojich nových kamarátov pri ohni. Keď sa mi zdalo, že im začínam rozumieť, vedel som, že prichádza sen...

Na svitaní sme sa zobudili, rýchlo zbalili tábor a začali sme postupovať vyššie. Keď sme dosiahli

Bolo to dlhé a trpezlivé pozorovanie, než sme našli skupinu ibexov.

najvyšší bod pohoria, rozprestrel sa pred nami neskutočne členitý terén. Bolo to dlhé a trezlivé pozorovanie, než sme našli skupinu ibexov, aj to ďaleko a na takom mieste, až som neveril, že by sa dalo k nim dostať. Ale starý sto-pár ma presviedčal, vraj to pôjde, a keďže som mu veril, vydali sme sa za nimi. Cesta z kopca bola horšia, táto strana hôr bola strmšia a pod nohami sa drobili skaly. Asi po troch hodinách, lezúc raz hore, raz dole, sme sa dostali na údolia. Ako tvrdil starý pán, po zdolaní najbližšieho vrchu by som mal mať ibexov na dosť. Nemýlil sa. Boli od nás asi 400 metrov. Znova som zaujal pozíciu ležiaceho strelca a trezlivivo som čakal, pretože sa pomaly, ale isto spúšťali smerom k nám. Trvalo ešte dobrú hodinku, kým sa priblížili na vzdialenosť 250 metrov. Nemalo význam otáľať, vedel som, že bližšie už neprídu. Mal som dobrú pozíciu, rýchlo som zamieril a vystrelil na najväčšieho capa. Po určitých neblahých skúsenostiach s kalibrom 7 mm Remington Magnum som mieril priamo na lopatku. Strela dopadla presne tam a ibex sa skotúľal, ako keby

Je február, no slnko v otvorenom teréne páli. Chvíľa odpočinku v tieni padne dobre.

doň udrel blesk. Dostať sa k nemu nebolo až také ťažké, ale záverečný zostup sa mi zdal nekonečný. Našťastie sme prechádzali rozprávkovou krajinou. Údolie bolo vyplnené labyrintom skameneného bahenného stĺporadia, ktoré vzniklo vulkanickou činnosťou blízkej sopky a následnou eróziou. Miestami sa pred nami vynárali úchvatné scenérie, ktorými by nepohrdol žiadny hollywoodsky režisér pri výbere exteriérov pre veľkofilm o svete po zániku našej civilizácie. Prechádzka týmto labyrintom a skoky ponad hlboké diery boli síce neuveriteľné fotogenické, nie však bez rizika. Zhruba na polceste sme sa zastavili na malú siestu a naši stopári ihneď založili oheň, aby si mohli upiecť pečienku z kozorožca. Napriek ich úprimnému núkaniu hotovej delikatesy som veľkú chuť do jedla nemal.

Rozlúčka

Do tábora sme sa vrátili až neskoro poobede. Už som si necítil nohy. Sadnúť si do kresla, močiť ich v teplej vode, s fľaškou vína v ruke a s pohľadom upretým na zapadajúce slnko, to bol najlepší spôsob, ako si premietnuť v hlave udalosť dneška i uplynulých dní našej výpravy.

Ulovením dvoch vzácných druhov zveri sa pre mňa poľovačka v tejto drsnej, no dramaticky krásnej krajine viac-menej skončila. Počas troch týždňov plných cestovania sme nazbierali množstvo zážitkov a dojmov. Videli sme obrovské kontrasty chudoby a blahobytu, špinavých miest i čarokrásnej prírody. Predovšetkým sme však stretli množstvo priateľských a obetavých ľudí. Ak sa bude spomínať v mojej prítomnosti Pakistan, slová ako terorizmus alebo bombový útok mi určite neprídu na um ako prvé. Do pamäti sa mi vpísali majestátné hory, nezabudnuteľné momentky a usmiate tváre nových priateľov. Ešte dlho po návrate sme doma akoby nevedeli zapadnúť do starých koľají. Aj Danish často písal, že mu akosi chýba naša veselá spoločnosť. Cítim, že slová pri lúčení, že sme kedykoľvek vítaní, neostanú len slovami...

Text a fotografie: Roland Koller